

Κήρυγμα Κυριακής ΚΑ' (Γ' ΛΟΥΚΑ)

Αγαπητοί μου αδελφοί,
το σημερινό Ευαγγέλιο αρχίζει με έναν λόγο του Χριστού που είναι συγκλονιστικός: «Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει, καὶ ὁ ἀδετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀδετεῖ». Ὅποιος ἀκούει εσάς, λέγει ο Χριστός στους Μαθητές Του, ἀκούει Εμένα· και ὅποιος απορρίπτει εσάς, απορρίπτει Εμένα.

Με αυτά τα λόγια ο Κύριος φανερώνει το μέγεθος αλλά και την ευθύνη της αποστολής των Αποστόλων και, μέσα στους αιώνες, της ίδιας της Εκκλησίας. Η Εκκλησία δεν είναι ανθρώπινος οργανισμός, δεν είναι μία ένωση ανθρώπων που συγκεντρώθηκαν γύρω από κάποιες κοινές ιδέες. Είναι το Σώμα του Χριστού. Και η φωνή της Εκκλησίας, όταν παραμένει πιστή στο Ευαγγέλιο και στην αλήθεια του Χριστού, δεν είναι ανθρώπινη γνώμη· είναι μαρτυρία Χριστού.

Γι' αυτό και η ιερωσύνη δεν είναι εξουσία με την κοσμική έννοια. Δεν είναι αξίωμα, δεν είναι κοινωνική διάκριση, δεν είναι προνόμιο. Είναι διακονία και σταυρός. Ο κληρικός δεν καλείται να οδηγήσει τους ανθρώπους στον εαυτό του, αλλά στον Χριστό. Δεν καλείται να ζητήσει χειροκροτήματα, αλλά να κηρύξει την αλήθεια. Δεν καλείται να δημιουργήσει οπαδούς, αλλά να γεννήσει, διά της Χάριτος του Θεού, πιστούς ανθρώπους.

Και εδώ ακριβώς βρίσκεται το δεύτερο μεγάλο μήνυμα του σημερινού Ευαγγελίου.

Οι εβδομήκοντα Μαθητές επιστρέφουν από την αποστολή τους ενθουσιασμένοι. «Κύριε», λένουν, «καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου». Ἐξησαν πράγματα θαυμαστά. Είδαν τη δύναμη του κακού να υποχωρεί. Είδαν ανθρώπους να ελευθερώνονται. Είδαν ότι ακόμη και τα πονηρά πνεύματα υποτάσσονταν στο όνομα του Χριστού.

Και όμως ο Χριστός δεν τους αφήνει να σταθούν εκεί. Τους λέγει κάτι που πρέπει να το ακούσουμε όλοι πολύ προσεκτικά: «Πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ πνεύματα ὑμῖν ὑποτάσσεται· χαίρετε δὲ

μᾶλλον ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Τι φοβερός λόγος!

Μη χαίρεστε για τη δύναμή σας. Μη χαίρεστε για τα κατορθώματά σας. Μη χαίρεστε επειδή οι άνθρωποι σας θαυμάζουν. Μη χαίρεστε για τα χαρίσματά σας. Χαρείτε για ένα πράγμα: επειδή ανήκετε στον Θεό. Επειδή το ὄνομά σας είναι γραμμένο στον ουρανό.

Αυτό είναι ένα μάθημα που έχουμε μεγάλη ανάγκη σήμερα. Ζούμε σε μια εποχή που μας έμαθε να μετράμε τα πάντα με αριθμούς. Πόσα αποκτήσαμε, πόσα πετύχαμε, πόσοι μας γνωρίζουν, πόσοι μας επαινούν, πόσοι μας ακολουθούν, πόση δύναμη έχουμε. Ακόμη και μέσα στην πνευματική ζωή μπορεί να εισχωρήσει αυτή η αρρώστια. Να αρχίσει ο άνθρωπος να αισθάνεται ότι επειδή προσφέρει, επειδή διακονεί, επειδή έχει κάποιο χάρισμα, έγινε κάτι σπουδαίο.

Και τότε έρχεται ο Χριστός και μας προσγειώνει στην αλήθεια: Τι αξία έχουν όλα αυτά, εάν χάσουμε την ψυχή μας;

Μπορεί να σε γνωρίζει ολόκληρος ο κόσμος και να μη σε αναγνωρίζει ο ουρανός. Μπορεί να γράφεται

το όνόμά σου στις εφημερίδες, στις επιγραφές και στις τιμητικές διακρίσεις, αλλά το μεγάλο ερώτημα είναι άλλο: είναι γραμμένο το όνόμά σου «έν τοῖς οὐρανοῖς»;

Και πώς γράφεται το όνομα του ανθρώπου στον ουρανό;

Με την ταπείνωση. Με τη μετάνοια. Με την αγάπη. Με τη συγχώρηση. Με το δάκρυ της προσευχής. Με το χέρι που απλώνεται κρυφά στον φτωχό. Με την υπομονή μέσα στον πόνο. Με το «συγχώρεσέ με» που κάποτε τόσο δύσκολα βγαίνει από τα χείλη μας. Με το «Θεέ μου, ελέησόν με» που βγαίνει από μια καρδιά συντετριμμένη.

Ο ουρανός δεν εντυπωσιάζεται από αυτά που εντυπωσιάζουν τους ανθρώπους.

Ο Θεός βλέπει εκεί όπου εμείς δεν βλέπουμε.

Βλέπει τη μάνα που τη νύχτα γονατίζει μπροστά στην εικόνα της Παναγίας και κλαίει για το παιδί της. Βλέπει τον πατέρα που αγωνίζεται σιωπηλά για την οικογένειά του. Βλέπει τον ασθενή που πονά και ψιθυρίζει «Δόξα τῷ Θεῷ». Βλέπει τον άνθρωπο που αδικήθηκε και αντί να εκδικηθεί προσεύχεται. Βλέπει εκείνον που έπεσε στην αμαρτία, αλλά σηκώθηκε και είπε: «Χριστέ μου,

δεν αντέχω χωρίς Εσένα». Αυτούς τους ανθρώπους μπορεί ο κόσμος να μην τους γνωρίζει ποτέ. Τους γνωρίζει όμως ο Θεός.

Γι' αυτό και στο τέλος της σημερινής περικοπής ο Χριστός αγαλλιάζει και ευχαριστεί τον Πατέρα Του: «Ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις».

Δεν καταδικάζει ο Χριστός τη γνώση ούτε την επιστήμη. Καταδικάζει την υπερηφάνεια που κάνει τον άνθρωπο να πιστεύει ότι δεν έχει ανάγκη τον Θεό. «Νήπιος» κατά το Ευαγγέλιο είναι εκείνος που έχει καθαρή και ταπεινή καρδιά. Εκείνος που πλησιάζει τον Θεό όχι απαιτώντας αποδείξεις της αγάπης Του, αλλά παραδίδοντας τον εαυτό του στην αγάπη Του.

Αδελφοί μου,

υπάρχει και κάτι ακόμη που δεν πρέπει να προσπεράσουμε. Οι Μαθητές λένουν: «καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου». Δεν είπαν «με τη δική μας δύναμη». Είπαν «ἐν τῷ ὀνόματί σου».

Εδώ βρίσκεται ολόκληρη η πνευματική ζωή.

Χωρίς τον Χριστό δεν μπορούμε τίποτε. Όταν ο άνθρωπος στηρίζεται μόνο στις δικές του δυνάμεις,

κάποτε θα κουραστεί, θα απογοητευθεί, θα λυγίσει. Όταν όμως ακουμπήσει επάνω στον Χριστό, ακόμη και μέσα στην αδυναμία του αποκτά δύναμη.

Μη φοβόμαστε, λοιπόν, τόσο πολύ τις δυσκολίες της ζωής. Μη φοβόμαστε τον πειρασμό. Μη φοβόμαστε ότι γύρω μας υπάρχει σκοτάδι. Ο Χριστός λέγει σήμερα στους Μαθητές Του: «Ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν... ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ».

Το κακό κάνει θόρυβο, αλλά δεν είναι παντοδύναμο.

Παντοδύναμος είναι μόνον ο Θεός.

Το σκοτάδι φαίνεται μεγάλο, αλλά αρκεί ένα μικρό φως για να το νικήσει. Και το φως αυτό είναι ο Χριστός. Γι' αυτό, όταν έρχονται στιγμές που αισθανόμαστε ότι όλα χάθηκαν, όταν το σπίτι μας δοκιμάζεται, όταν η υγεία κλονίζεται, όταν άνθρωποι μας πληγώνουν, όταν η μοναξιά βαραίνει την καρδιά μας, όταν ακόμη και η πίστη μας μοιάζει να αδυνατίζει, ας μην απελπιζόμαστε. Ας πούμε μόνο: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με».

Και ας κρατήσουμε σήμερα από το Ευαγγέλιο μία μόνο φράση. Μία φράση που μπορεί να γίνει ολόκληρο πρόγραμμα ζωής:

«Χαίρετε δὲ μᾶλλον ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Αυτή να είναι η μεγαλύτερη επιθυμία μας. Όχι να γράψουμε το όνομά μας στην ιστορία. Όχι να μας θυμούνται οι άνθρωποι. Όχι να αποκτήσουμε δύναμη, πλούτο ή δόξα. Αλλά όταν κάποτε κλείσουν τα μάτια μας σε αυτόν τον κόσμο και αφήσουμε πίσω μας όλα όσα σήμερα θεωρούμε τόσο σημαντικά, να βρεθούμε μπροστά στον Χριστό και να ακούσουμε ότι το όνομά μας δεν Του είναι άγνωστο.

Να μας πει: Σε γνωρίζω. Γνωρίζω τα δάκρυά σου. Γνωρίζω τις πτώσεις σου και τις μετανοίες σου. Γνωρίζω τις πληγές που κανείς άνθρωπος δεν είδε. Γνωρίζω τις φορές που συγχώρησες ενώ πονούσες. Γνωρίζω το λίγο καλό που έκανες και δεν το έμαθε κανείς.

Αδελφοί μου, αυτή είναι η πραγματική επιτυχία της ζωής.

Να περάσουμε από τη γη χωρίς να χάσουμε τον ουρανό.

Να ζήσουμε ανάμεσα στους ανθρώπους χωρίς να χάσουμε τον Χριστό.

Και όταν τελειώσει η επίγεια πορεία μας, το όνομά μας, έστω κι αν έχει ξεχαστεί από όλους επάνω στη γη, να παραμένει αιώνια γραμμένο εκεί όπου κανείς δεν μπορεί να το σθήσει:

«ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Αμήν.